

ἄκρον στηρίζεται στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ ἄλλο ἄκρον κάμπτεται, λυγίζεται πρὸς τὰ κάτω, ἔχει δὲ προσδεδεμένον λεπτὸν σχοινίον ἐσκευασμένον εἰς βρόχον, ὅστις συλλαμβάνει ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνά. Συνών. βρόχι.

άδροβύζα ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα θηλὰς ἀδράς, μεγάλας. Πβ. ἀδρόρρωγος.

άδροβωλίζω Καππ. (Σινασσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄδρόβωλο.

Χωρίζω διὰ κοσκίνου τοὺς ἀδρούς βώλους ὁσπρίων ἢ σιτηρῶν.

άδρόβωλο τό, Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄδρόβωλος.

Συνήθως πληθ., τὰ μετὰ τὸ κοσκίνισμα ὑπολείμματα ἀδρῶν βώλων.

άδρόγαλη ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ αἰξ ἢ προβατίνα, τῆς ὁποίας αἱ θηλαὶ τῶν μαστῶν ἐκ φύσεως ἔχουν μεγάλας ὁπὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατὰ σταγόνας τὸ γάλα χωρὶς νὰ τὸ ἀμέλξη τις.

άδροκαμωμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ἄδρὸν ἀδρά χαρακτηριστικά. Συνών. ἀδροκάμωτος, ἀντίθ. ψιντροκαμωμένος, ψιντροκάμωτος.

άδροκάμωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. καμωτός.

Ἀδροκαμωμένος, ὁ ἰδ.: Ἀδροκάμωτον μωρόν.

άδροκούκι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀδροκούτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουκί.

Τὸ ἔχον ἀδρούς κόκκους, ἐπὶ δημητριακῶν καὶ δὴ σίτου: Σιτάριν ἀδροκούτιν.

άδροκουλ-λουπιὰ ἢ, Κύπρ. ἀγροκουλ-λουπιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουλ-λουπιὰ.

Ἄδρὸν ἀγροκουλ-λουπιὰ τροπὴ τοῦ δρ εἰς γρ συνήθει ἐν Κύπρ.

Ἀδρά σταγὼν βροχῆς: Ἐπ-πεσεν μὲν ἀδροκουλ-λουπιὰ πού τὸν οὐρανόν.

άδρολύκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρελύκωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δρολυκωτός < δρ-λυκώνω.

Ἄδρὸν κατὰποθείς, ὃ μὴ καταβροχθισθείς: Τρεῖς ὥρες εἶναι ποῦ τὸ πίνει κ' εἰν' ἀδρελύκωτ' ἀκόμα τὸ μισό.

άδρομα ἐπίρρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρομος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀτόπως, ἀπρεπῶς: Ἀδρομα τό'καμες αὐτό. Συνών. ἄτοπα.

άδρομάλλης ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Οὐδ. ἀδρομάλλικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάλλι.

Ἄδρὸν ἐχὼν τρίχωμα ἀδρόν, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀδρομάλλικο ἀρνὶ - πρόβατο Κρήτ. Πβ. ἀδρότριχος.

άδρόμηλο τό, Νάξ. ἄδρόμηλο Κρήτ.

Ἰσως ἐκ τοῦ ἔδρ- θέμ. τοῦ οὐσ. ἔδωρ καὶ τοῦ οὐσ. μῆλο. Πβ. ἄδρανεμί.

1) Ἄδρὸν ἐκ τοῦ δένδρου ροδακινέας τῆς λειοκάρπου (persica laevis) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Νάξ. 2) Πουρνέλλα μεγάλου μεγέθους, καρπὸς ποικιλίας τῆς πουρνελλῆς τοῦ γένους τῆς προύμνης (prunus) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Κρήτ. [**]

άδρομος ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος.

Ἄδρὸν ἐχὼν τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀπρεπῶς: Ἀδρομα φερσίματα. Συνών. ἄτοπος.

άδρομούτσουνος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα.

Ἄδρὸν ἐχὼν ἀδρόν, χονδρὸν πρόσωπον: Ἀετὸν ἀδρομούτσουνον, μαγέραν ποῦ κρατεῖ! (ἰδὲ τὸν ἀδρομούτσουνον, ὑπερηφάνειαν ποῦ δεικνύει!)

άδροπετσιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρόπετσος.

Καθίσταμαι τραχὺς κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα: Ἀδροπετσιάζανε τὰ μοῦτρα μου - τὰ χέρια μου. Ἀδραπέτσιασεν ἡ κακομοῖρα ἀπὸ τῆς γακοπάθης.

άδρόπετσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Ἄδρὸν ἐχὼν τραχεῖαν ἐπιδερμίδα.

άδροπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀδροπολοοῦμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδρὰ καὶ τοῦ ρ. ἀπολογοῦμαι.

Ἀπαντῶ μεγαλοφώνως, προκλητικῶς, ὀργίλως: Ἐγὼ συντηχάν-νω σου χαμηλὰ χαμηλὰ, ἐσοῦ εἶντα ἀδροπολοοῦσαι, γυρεύεις καφκᾶν; (καβγᾶν). Πβ. ἄδρ-ο-συν-τυχαίνω.

άδρόρρωγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρόρρωγος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

1) Ἄδρὸν ἐχὼν ἀδράς ῥᾶγας, ἰδίᾳ ἐπὶ σταφυλῶν: Σταφύλιν ἀδρόρρωγον. Ἀντίθ. ψιντρορόρρωγος. 2) Ἄδρὸν ἐχὼν μεγάλας θηλὰς τῶν μαστῶν, ἐπὶ αἰγῶν ἢ προβατίνων. Πβ. ἄδρ-ο-βύζα.

άδρὸς ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ. Σίλατ. Φάρασ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἄρδὸς Καππ. (Σίλατ.) ἄγρὸς Κύπρ. ἄδρὲ Τσακων. ἀτδὲ Τσακων. ἀτδερ Τσακων. ἄδρὲς Δ.Κρήτ. ἄδρὺς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἄ.) ἄδρὺς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδρ-ος. Τὸ ἄδρ-ος καὶ μεσν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,13.

1) Πυκνός, ἐπὶ χόρτου Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. 2) Μέγας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.) Στερελλ. (Λαμ.) Τσακων. κ. ἄ.: Ταύρισαν τ' ἀδρά τὰ μαχαίρε (ἐτραύν-

